

Štev. 30.

V Ljubljani, v sredo 25. julija 1917.

Leto IV.

Naša protiofenziva v vzhodni Galiciji.

V vzhodni Galiciji so se razvili veliki boji. Dne 19. t. m. so naše čete porazile Ruse in predrle ruske črte vzhodno Zborova in ob zgornjem Seretu

Dr. V. Zober:

Doživljaji Antona Zidarja.

(Dalje.)

S parnikom „Atwa“ sem se na to (še vedno junija 1915) odpeljal v Suwo-Fidiji-otokih. Namenil sem se doseči Severno Ameriko in od tam na kakršenkoli način domov. V Suwi mi pa angleške oblasti

je ladja nasedla na čer. Porabil sem priliko, ušel iznova ter v Honolulu takoj vstopil na ameriško tovorno jadnico, ki me je pripeljala nazaj v S. Francisco. Od tam sem se odpeljal brzo v Seattle (Washington) in Spokare. Živel sem s priložnostnim delom in potoval brzo preko držav Idaho, Montana, North-Dakota, Minnesota, Wisconsin, skozi Chicago v državi Illinois, skozi Indiano, Ohio in mesto Filadelfijo v Pennsylvaniji v

ali transportno ladjo v zrak. Jaz sem se jim pridružil in dobil od njih dva peklena stroja, t. zv. „bombi“, ki sem ju poslej nosil seboj.

V Chicagu sem se bil tudi oglasil pri avstrijskem konzulu, kateremu sem zaupal vse in prosil za pomoč. Toda ni mi verjel. Zato sem prišel v Novi York s sklepom, da izvršim sam najprej kaj in nato, sem mislil, mi bo gotovo došla pomoč za nadaljne. V newyorški luki je baš na dan mojega prihoda kurila velika italijanska ladja „Regina d' Italia“. Izvedel sem, da naklada municijo za Italijo, razven tega pa veliko zabojev voska. Šel sem v italijanski del mesta ter si kupil obleko, kakor jo nosijo italijanski mornarji, velik rujav mehek klobuk, pisano srajco in veliko šerpo krog pasu. Nato sem šel na krov „Regine d' Italia“, kjer sem vpraševal če rabijo pomorščaka ali težaka. Rekel sem, da sem rojen v Novem Yorku, nezakonski sin Napolitanke, da sem Italijan in da bi šel rad ž njimi „domov“ v Italijo. Ker je bila posadka polnoštevilna, me niso sprejeli, bili so pa z menoj zelo prijazni in zaupljivi, kar mi je omogočilo, da sem ukradel zaboj z voskom. Doma sem ga odprl, udelal vanj pekleni stroj, ga navil in nastavlil uro tako, da bo stroj eksploziral 28. novembra 1916, ko bo ladja že daleč od luke na odprtem morju, kjer se mora razleteti vsa njena municija in se popotiti z vsem, kar je na njej. Zvečer sem se vrnil k ladji, postavil svoj zaboj z voskom in peklenim strojem k drugim enakim zabojem voska na obrežju ter se še enkrat ponudil za delavca. Zopet so me odklonili, vendar sem pa še videl, da so pospravili vse zaboje v ladjo, — tudi mojega. Na to sem odšel.

Po nesreči (ali zanje) sreči se je zamudila neka dobava; morda tudi Italijani niso vajeni takšne točnosti, kakor Angleži, Američani ali Nemci. Izkratka, „Regina d' Italia“ ni odplula kakor napovedano, marveč se je v pondeljek 28. novembra 1916 nahajala še v newyorški luki, vendar se je že gibala in sidro je bilo že dvignjeno, ko se je užgal moj pekleni stroj. Ž njim se je vnel med voskom požar. Ladja je takoj zopet pristala, vsa ogromna požarna bramba newyorške luke in družega ladjevja, tudi vojnega, je bila alarmirana in ji pomagala gasiti ter zopet izkrcavati municijo, ki so jo na mojo

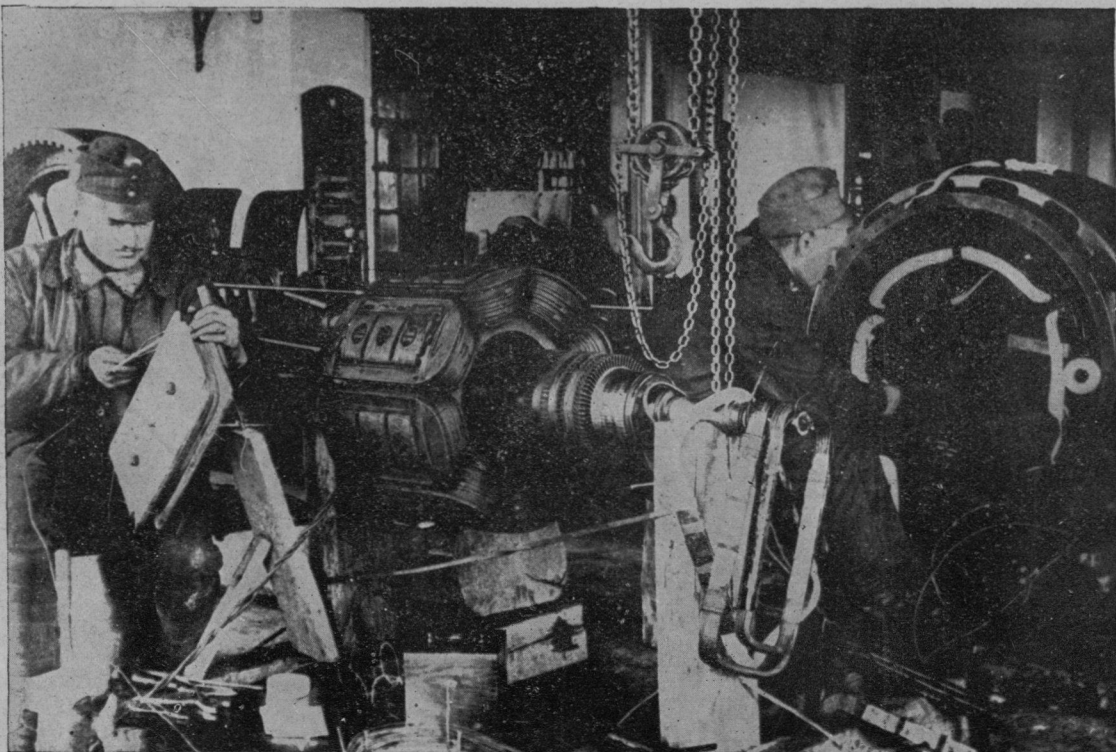

Iz Galicije: Naš vojak polaga kabel k žičnim oviram. Električen tok napolni vse žice in ubija ljudi in živali, ki se le dotaknejo žice.

samolastno niso dovolile, da nadaljujem potovanje. Moral sem ostati tam in vstopil sem v Grand Pacific Hôtel za kurjača v veliki centralni peči za kopeli itd. Videl sem na tem otoku tudi dr. pl. Schultza, prej cesarskega nemškega guvernerja otoka Samoa kot angleškega ujetnika z mnogimi drugimi Nemci, deloma vojnimi ujetniki, deloma civilnimi interniranci. S Suwe so jih potem premestili na one Somes-otoke blizu Wellingtona, na katerih sem bil svoječasnno tudi jaz. Pozneje so mi pripovedovali, — mislim tudi, da sem to čital v angleških časopisih, — da so ti Nemci radi nekkih besed bili obsojeni na ječo od 2 do 8 let in da se nahajajo zdaj v znani veliki kaznilnici Mount Eden Prizon, tri angleške milje od Aucklanda.

V Grand Pacific Hôtelu je bilo nekaj Turkov, ki so bili tudi zaposleni kot kurjači. Sporazumeli smo se in pomagali so mi, da sem se prepeljal s čolnom na drug Fidji-otok, ki se imenuje Lewuka. Tam sem bil iznova aretiran, toda že po nekaterih urah sem jo pobrisal stražniku (2. julija 1915) in nato stikal po otoku ter delal na raznih posestvih poljedelska dela, dokler nisem zvedel, da išče ameriška jadernica „Irmgaard“ moštvo. Vstopil sem nanjo in po 75 dnevni vožnji, med nasprotnimi vetrovi, smo dospeli 11. oktobra 1915 v S. Francisco na zapadni obali Sev. Amerike. Iz S. Franciska sem šel v Fresno v Californiji. Ker so mi angleški agenti vedno sledili in me ovajali, da se ne držim ameriške nevtralnosti, sem se v Fresno pred Superior Court s prisego odpovedal avstrijskemu državljanstvu. Iz Fresna sem se vrnil v S. Francisco, potem v Portland v državo Oregon. Tam sem si ogle doval angleško jadnico „Sylvia“, ko dobim od zadaj udarec na glavo, se onesvestim in zbudim — na morju na isti jadnici. Šli smo proti Avstraliji. Blizu Hawaii-skih otokov

Novi York, kamor sem dospel v petek 25. novembra 1916. Tekom tega potovanja sem videl, da so po nekaterih krajih Amerike ljudje, ki slepo verujejo v angleško zmago in sovražijo nas in Nemce. Spoznal sem se pa tudi z drugimi, ki so bili nasprotnega mnenja in ki so hoteli vsekakor škodovati veliki industriji, ki izdeluje orožje in strelivo za naše sovražnike. Tudi sem se spoznal z ljudmi, ki se niso ustrašili pred nobenim junaškim činom in so bili celo pripravljeni spustiti kako municijsko tvornico, orožarno

Elektrarna tikoma za gališko fronto, iz katere se dodaja električni tok tudi za žične ovire v prvi vrsti.

žalost zares rešili. Vosek jim je pa ves zgorel, vsaj to škodo, 25 do 30.000 dolarjev, sem napravil Italijanom in znatno zamudil njihovo ladjo.

Drugi dan sem že čital v ameriškem časopisju dolge članke o požaru na ladji in o nameravanem atentatu. Smejati sem se moral, ko sem čital razne domneve in obdolžitve, pa tudi, da dolže nekega italijanskega mornarja, ki se je prišel ponujati na delo in je govoril laščino s tujim naglasom ter bil odslovljen Nato sem se javil v

„Oh, ne govorite o pokopu,“ je odvrnila Mona z vzdihom. „V grobu ne najdemo tolažbe. Tam počiva samo naš prah . . . toda v nebesih se srečate najini duši, to upam in verujem.“

„V nebesih!“ je vzdihnil. „Pozabil sem misliti na nebesa.“

„Pa mislite sedaj nanje, Pavel, dokler ni prepozno,“ je prosila prisrčno. „Poizkušajte moliti, in našli boste usmiljenje.“

„Molite vi zame,“ je dejal tiho ter jej stisnil roko.

je vaš mož ugovarjal, da bi šli sem k meni?“

„Goffrey? Ne! Celo sam me je spremil semkaj in me je priganjal, naj hitim, da bi ne mislili, da se obotavljam priti. In . . . prosil me je, naj vam rečem, kako zelo obžaluje bridke besede, ki jih je izgovoril, in slabe misli, ki jih je gojil do vas. Odpustite mu, prosim vas, in umrite složni ž njim in z vsemi drugimi.“

„Njemu odpustiti?“ je odvrnil Rodney. „Gotovo . . . dasi je bil neprijazen do mene; po tem, kar je storil sedaj zame, pozabljam in mu odpuščam vse. Ali ni olepšal mojih poslednjih ur? Ali vam ni dovolil da smete biti pri meni? Povejte mu, da ni nikakega sovraštva več v mojem srcu.“

„Povem mu.“

Molčal je minuto, potem je dejal:

„Dal sem doktorju Blanku listino za vas, napisane so v njej moje poslednje želje. In, Mona v moji sobi so nekateri papirji . . . ali boste poskrbeli, da se sežgo?“

„Sama jih sežgem,“ je obetala mlada gospa.

„Kolika tolažba zame, da ste tukaj pri meni . . . Kako me razumete!“ je vzdihnil. „Dalje imam še neko željo: poskrbeti je treba tudi za tega Ridgewaya. Dajte mu denar, ki sem mu ga namenil in pošljite ga k moji materi. Zaradi mene se zavzame zanj . . . Moja uboga mati!“

„Ali naj jej pišem?“ je vprašala Mona nežno. „Rada izpolnim vse vaše želje.“

„Jako ljubeznjivo bi bilo, ko bi jej hoteli pisati,“ je odgovoril hvaležno. „Rada bo seveda zvedela vse natančno, in vi jej sporočite obzirneje kakor kdo drugi. Pišite jej, da sem srečen umrl. Pošljite jej tudi prepis listine, ki sem jo dal doktorju Blanku.“

„Vse se zgodi, kakor želite,“ je zatrjevala Mona. „Ali se čutite izmučenega?“

Bil je popolnoma bel ter je bil videti zelo oslabljen. Oči je imel vdrt, ustnice še bolj brezbarvne kot poprej. Dihal je težko in hropeče.

Ko ga je Mona prestrašena pogledala, se je mahoma dvignil na komolcih ter dejal s krepkejšim glasom kot poprej:

„Kako lepo sveti luna to noč! „Glej, kako se gibljejo sence na Rougers-Hillu!“

Mona se je začudena ozrla naokrog. Lunini žarki so res padali na steno, toda bili so blede in slabotni. Razun tega je

Boj za gališko mesto Kalusz: Naše čete prodirajo iz strelskih jarkov za Rusi. Na glavah imajo jeklene čelade.

Novem Yorku pri avstrijskem konzulu ter ga prosil za pomoč, da pridem v Avstrijo, poprej pa da bi rad izvršil še kaj podobnega kakor na „Regini d' Italia“ v škodo sovražnikov. Ker pa nisem imel nobenih pristnih dokumentov, s katerimi bi se mu bil izkazal, mi naš generalni konzul, žal, ni verjel ter me odslovil, ne da bi mi bil dal navodila, h komu naj se zatečem pred ameriško in ententino policijo, ki bo gotovo iskala atentatorja z „Regine“. Razen tega me je tudi gnalo, da poizkusim kaj podobnega v Pittsburgu pri slovitih Bethlehem Steel Co., ki je delala največ topov, drugega orožja in streliva za sovražno zvezo. Zato sem zapustil New-York in šel v Pittsburg.

(Dalje prih.)

Snaha.

Roman. Angleško spisala Mrs. Hungersdorf.

(Konec.)

„Kakor želite, tako se zgodi,“ je rekla Mona, ki je vedela, da izpolni Nicholas vsako njenih želj.

„Ali pa tudi gotovo veste?“ je vprašal in obraz se mu je razjasnil. „Pomislite, kako odurni so bili do mene! Njih pravi bratranec sem, sin brata njihovega očeta, pa kako so ravnali z menoj!“

„Bodite uverjeni, da boste pokopani tam, kjer počivajo vsi drugi baroneti Rodney“, je rekla Mona s tresočim glasom.

„Hvala vam,“ je odgovoril vzradoščen. Ta obljuba mu je bila vsekakor v veliko tolažbo.

Čez nekoliko časa je nadaljeval: „Morda boste počivali nekoč tudi v rodbinski grobnici. Potem se najdeva tamkaj.“

Mona je pokleknila in je s slovesnim glasom govorila molitve, ki jih je vedela, in potem jej je srce samo narekovalo besede, s katerimi je prosila nebo, naj sprejme odhajajočo dušo tja, kjer sta mir in pokoj.

Minilo je nekaj časa, preden je zopet izpregovoril. Mona je že upala, da je umirajoči zaspal, ko je odprl oči in dejal obžalovaje: „Kako drugače bi bilo lahko moje življenje, ko bi bil preje spoznal vašo dobroto!“ Z lahno rdečico, ki je pravkar tako hitro zopet izginila, je vprašal potem: „Ali

Naša proticenziva v vzhodni Galiciji: Naše čete z jeklenimi čeladami na glavi skačejo iz zakopov, da navale na Ruse 18. t. m.

gledal Rodney na vrata, ki so bila popolnoma v temi.

„Lezite, drugače se vam povrnejo bolečine,“ je rekla mehko ter se zaman trudila spraviti ga v prejšnjo lego.

„Reci Graingerju, naj skrbi tudi za ovce!“ je zaklical glasno in ukazuje.

a slišati ni bilo ničesar. Nagnila se je k njemu in ga vprašala:

„Ali želite kaj?“

„Kmalu bo končano,“ je šepetal trdoma. „Recite mi zbogom in . . . darujte mi . . . majhen prostorček v svojem spominu.“

Minute so počasi ginevale, — ura na cerkvenem stolpu je udarila eno . . . V sobi je vladala smrtna tišina. Nihče se ni premikal, niti najmanjši šum ni motil spanja umirajočega mladeniča. Tako je prešlo pol ure. Mona je klečala ob postelji, držeča Pavlovo roko v svoji.

Zdravnik se je vrnil v sobo in je tiho pristopil. Na njegovem obrazu se je takoj pojavil strah; v naglici je pregledal bolnika, potem je stopil k Geoffreyu in mu nekaj pošepetal na uho. Nato je Geoffrey takoj vstal, stopil k Moni ter je nežno osvobodil njeno roko iz bratrančeve. Ovil jej je roko okrog vratu in pritisnil njeno glavo na svoje prsi.

„Pojdi“, je dejal mehko.

„Ne, še ne,“ je prošila zvesta Mona, „še ne. Obljubila sem mu, da ostanem do konca pri njem.“

„Izvršila si svojo obljubo,“ je odgovoril slovesno in jo prižel še srčneje k sebi.

Groza je pretresla njeno telo; onesvestila se je, in Geoffrey jo je nesel iz sobe.

* * *

Ko so pozneje odprli listine, ki jih je pokojnik izročil zdravniku, se je pokazalo, da je to oporoka, ki sta jo gozdar in njegov sin podpisala. Vse svoje premoženje je zapustil Pavel Geoffrey Moni: dvatisoč funtov; polovico tega dobi takoj, drugo polovico pa po smrti njegove matere.

Ridgewaya se je spomnil s tristo funti, „kot malo odškodnino, za škodo, ki mu jo je prizadel.“ Dalje so sledili še nekateri legati za prijatelje v Avstraliji in nekatere osebe, ki so mu v „mrzli Angliji“ izkazale prijaznosti. Nikogar ni pozabil.

Pokopali so Pavla Rodneya v rodinski grobnici, kjer so počivali njegovi predniki, kakor mu je Mona obetala.

Napis na strani krste se je glasil „Sir Pavel Rodney“. Tako so mu dali po smrti naslov, ki mu v življenju ni bil namenjen.

Naša protiofenziva v vzhodni Galiciji: Boj ob Lomnici južno Dnjestra: Naše čete brodirjo potok Lomnico v najhujšem ruskem ognju.

Gredo naj na zgornje pašnike, tam je trava bolj sveža in zelena . . . tja, kjer stoji oče!“

Glas mu je zastal in ječaje se je zgrudil nazaj na blazine.

„Mona, ali ste še tukaj?“ je vprašal z vračajočo se zavestjo. „Kaj sem sanjal, ali sem res pravkar videl svojega očeta? Kako temno postaja!“

Globoko je vzdihnil. „Utrujen sem, izmučen . . . ko bi vsaj mogel spati!“ je mrmral.

Njegovi dihljeji so postajali slabotnejši, oči so se mu zaprle.

* * *

Prinesli so svetiljko in jo postavili na oddaljeno mizo, da njen svit ni motil umirajočega.

Doktor Blank je stopil v sobo. Šel je k postelji, potipal Pavlovo žilo ter mu je poizkušal dati zdravilo, ki ga pa bolnik ni hotel vzeti.

„Okrepi vas,“ je rekel zdravnik.

„Ne, nič ne pomaga in me samo muči. Moje edino, najbolje zdravilo je tukaj,“ je rekel in lahno stisnil Monino roko.

Doktor Blank je položil čašo na mizo in Geoffrey je pristopil k Pavlovi postelji. Sklonil se je nad umirajočim in se rahlo dotaknil njegove rame.

Pavel se je ozrl vanj, in izraz strahu se je pojavil na njegovem obrazu.

„Ne vzemite mi je . . . še ne!“ je šepetal tiho.

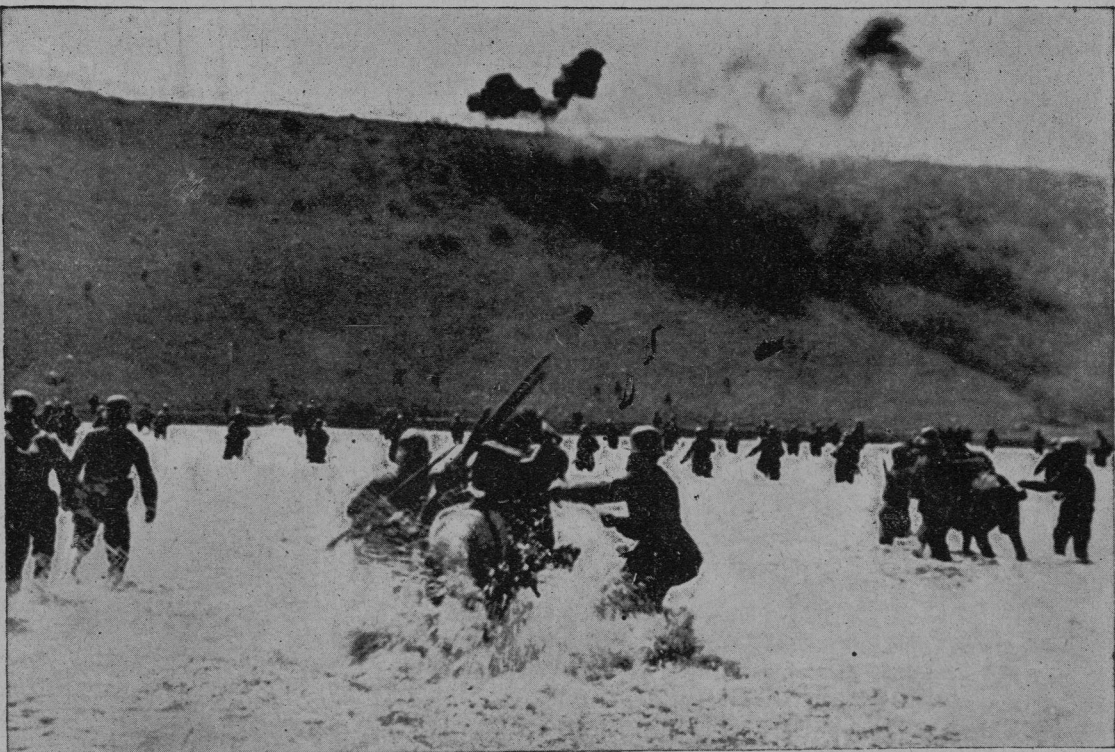
„Ne, ne, pri vas ostane,“ je odgovoril Geoffrey hitro. „Hotel sem vam samo povedati, kako žal mi je za vas in kako silno rad bi, da se nekatere stvari niso nikoli zgodile.“

Umirajoči se je nalahno nasmehnil. Geoffreyeve besede so mu dobro dele, govoriti pa ni mogel več. Potem je obrnil svoj pogled zopet na Mono, kakor da najde edino pri njej tolažbo in mir. Geoffrey se je postavil tako, da ga Pavel ni mogel takoj videti.

Nakrat se je umirajoči tesneje oprijel Monine roke, ustnice so se mu premikale,

„Nikoli vas ne pozabim . . . vedno se vas bodem spominjala. Solze sočutja so rosile njena lica, in morda zato, ker je bil Geoffrey poleg, se je sklonila k njemu in ga poljubila na čelo.“

Pogled neizrekljive hvaležnosti se je srečal z njenim. Ves njegov obraz in že

Boj ob Lomnici južno Dnjestra za mesto Kalusz dne 15. in 16. t. m.

motne oči so se mu razjasnile, ko mu je darovala ta poljub usmiljenja.

„Molite zame!“ je zaprosil.

Zgrudila se je zopet na kolena — v ozadju je tudi Geoffrey pokleknil. S slabim glasom in bridko jokajoča je šepetala Mona nekatere pobožne besede.

Naročite in razširjajte „Tedenske Slike“! Pridobivajte novih naročnikov! Čim več bo naročnikov, tem bolji bo list. Zrno do zrna . . . Kamen do kamna . . .

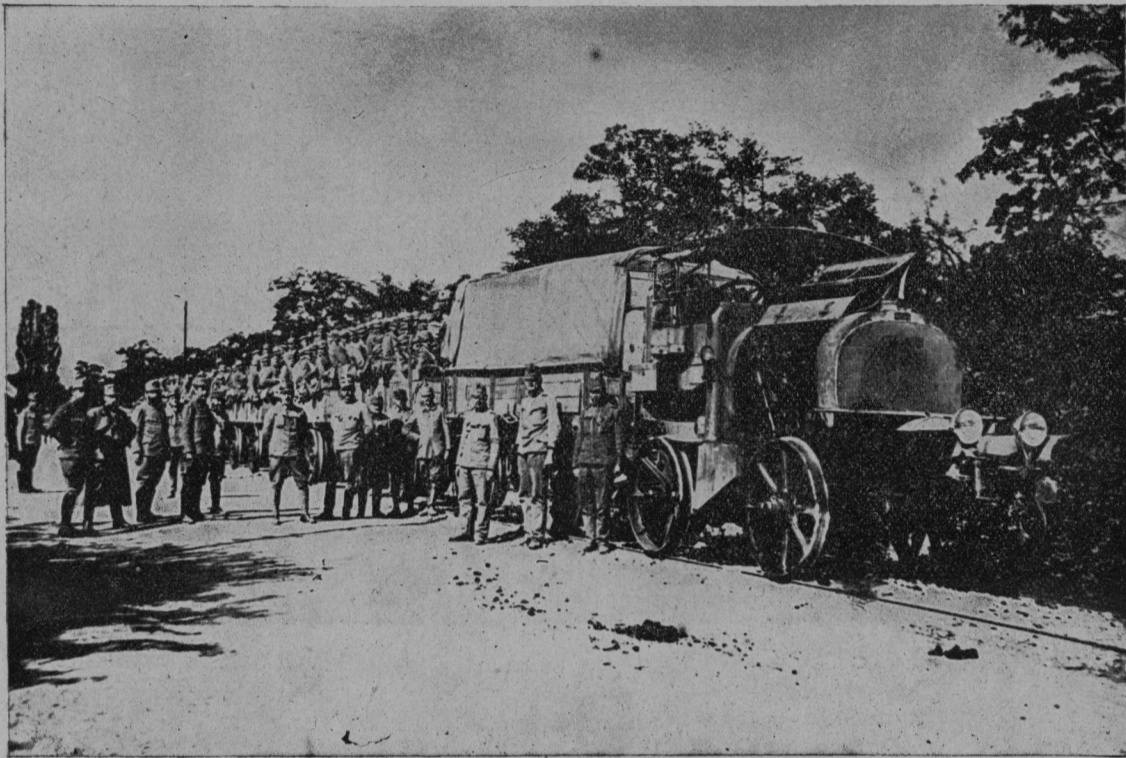
E. G. Brat:

Beg za milijoni.

Roman Slovenca Amerikanca.

1. nadaljevanje.

Tla so bila mehka in mokrotna. Jacku je bila prijetna ta osvežujoča vlažnost, in naravnavaši svoje ude v udobnejšo lego, je

Vojaški transport z avtomobilom, ki služi kot lokomotiva za cel vlak.

siloma odprl še vedno tope, zaspane oči. Videl je, da leži še vedno v gosti visoki, rosni travi, ki obdaja njegovo glavo ter mu hladi čelo in lice. In iztegnil je pekoče dlani ter si jih hladil po rosnih bilkah. Opojno je dišalo po cvetočih rastlinah, tam gori pa se je bočilo nekaj, kakor zelo temno, napeto sukno brez gub . . . tu in tam se je zablesknila na tem suknu srebrna točka . . . nočno zvezdnato nebo.

»Ah, ležim vznak na travniku!« se je spomnil in se prestrašen vsedel pokonci.

Zagledal je na nasipu prekotaljene in razbite vagone, — nekateri so stali na glavi, — drugi so viseli z raztrganim bokom počez tira, — tretji so se popolnoma obrnili ter so moleli svoja kolesa v zrak. Tam izza vodilnega vagona pa so švigali plameni in prasketali po poštnih dveh vozovih, ki sta tvorila eno samo zmečkano maso. Vstajal je dim ter se vlekel leno ob nasipu in po travi.

In že je začul na desni in na levi ter pred seboj stokanje, ječanje, hropenje, kričanje in javkanje. Grozen, pretresujoč zbor najrazličnejših glasov je donel ob nasipu, glasovi bolesti, divjega odpora in obupne resignacije.

In videl je temne osebe vstajati iz trave, omahovati in padati, — videl je, kako se je izmotal iz klopčiča teles mož ter začel bežati preko travnika kakor blazen; neka ženska je vpila ime »Alice! Alice!« — poskušala je vstati, se zgrudila, se plazila po nasipu preko vlakovih ruševin po vseh štirih ter kričala »Alice! Alice!« do ohripelosti . . . Izpod razbitih in prevrženih vozov pa se je začulo klice: »Na pomoč! — Joj, joj, pomagajte! — Umiram!«

Troje latern se je zamigotalo preko na sipa, in nekaj moških se je pojavilo.

Tudi Jack se je dvignil, glava ga je bolela, roke so ga skelele, a zavedel se je, da si ni polomil nobenega uda. Skočil je naprej, videl zmes kovčgov, zmečkanih in odrtih,

med njimi tudi svoj mali ročni kovčeg, a nepoškodovan. Instinktivno ga je pograbil in stisnil pod pazduho. A že se je iztegnila proti njemu roka in slišal je mrzlično tresoč se glas:

»Za boga, rešite me!«

In Jack je zalučal kovčeg od sebe, dvigal z naporom vseh svojih sil vlakove

tla, a iz njegovega trupa so visele žice in verige, kakor čreva iz predrte živali. Kup usnjatih kovčgov, platnenih torb, iz vrbičja spletenih košar, lesenih zabojev in grmada časopisov, pisem in nakaznic, za strojem pa je bila le še črna, tleča in smrdeča zmes.

Za popolnoma razsutima in zgorelima poštnima vozovoma, ki se nista dala več niti razločiti, sta bila odtrgana dva luksurijozno opremljena voza, last milijonarke »Compagnie de luxe.« Bila sta razklana po svojih straneh in strehi jima je dvignilo kakor pokrova dveh škatelj. Prvi voz se je preokrenil na desno ter je obležal na tiru, dol navzdol k nasipu. Urno so odnašali iz njih omedlele dame in od prestrašenosti onemele, smrtno blede gospode.

Drugi voz pa je vrglo popolnoma s tira na nasipov greben, kjer se je lahko nihal, pri tem pa pokal in škripal v svojih vezeh. Vsak hip se je moral razsuti na kosce ali pa strmoglaviti in se prekopicniti preko nasipa, ki je hreščal, se rušil in udajal.

Jack je skočil bližje ter pogledal vanj skozi okno, ki je bilo brez stekel. Voz je bil navidezno prazen, toda na okrogli mahagonski mizici je ležala pompadurka iz srebrnih žic in tik nje se je svetil zlat etui za cigarete! Vrtljivi naslanjač pred mizo se je preobrnil po tleh in tudi drugi naslanjači, mizice, zrcala, posode, slike po stenah so ležale vse križem.

Jacka je oblila zona in v glavi se mu je zvrtilo. Toda le za hip. V naslednjem trenutku se je že zavihтел skozi okno. Zaslišal je za sabo vzkrik ljudi, voz se je zanihal, v vsem njegovem ogrodju je zaškripalo . . .

Bila je strašna minuta . . . Če bi se razpadajoči voz premaknil le za centimeter dalje na nasipovem grebenu, bi se strmoglavil preko pobočja ter med svojim padcem podsul Jacka in vse v vozu.

Jack pa je hlastno pograbil pompadurko in etui ter si oboje porinil v žep. Nato se je sklonil pod mahagonsko mizico, dvignil naslanjač ter vzkliknil:

»Ona! Zlatolaska!«

Naša trenska kolona v vzhodni Galiciji ob vnožju Karpatov.

galo nanje poresrečence. Zdravniki so obvezovali ranjence. Par ročnih brizgalnic je gasilo goreča poštna voza. Ob vsem nasipu je bila reševalna pomoč na živem delu. Prižgali so baklje, da je postalo svetlo.

Jack je utrujen obstal ob vlakovem stroju. Njegov rilec se je zaril globoko v gramozna

Kdor želi, da mu spremenimo naslov, naj poleg novega navede tudi stari naslov, da ga vemo črtati. Zlasti pa prosimo, da navede število, ki ga ima vsakdo pri naslovu; s tem nam znatno olajša delo.

Dr. Iv. L.

Volinija.

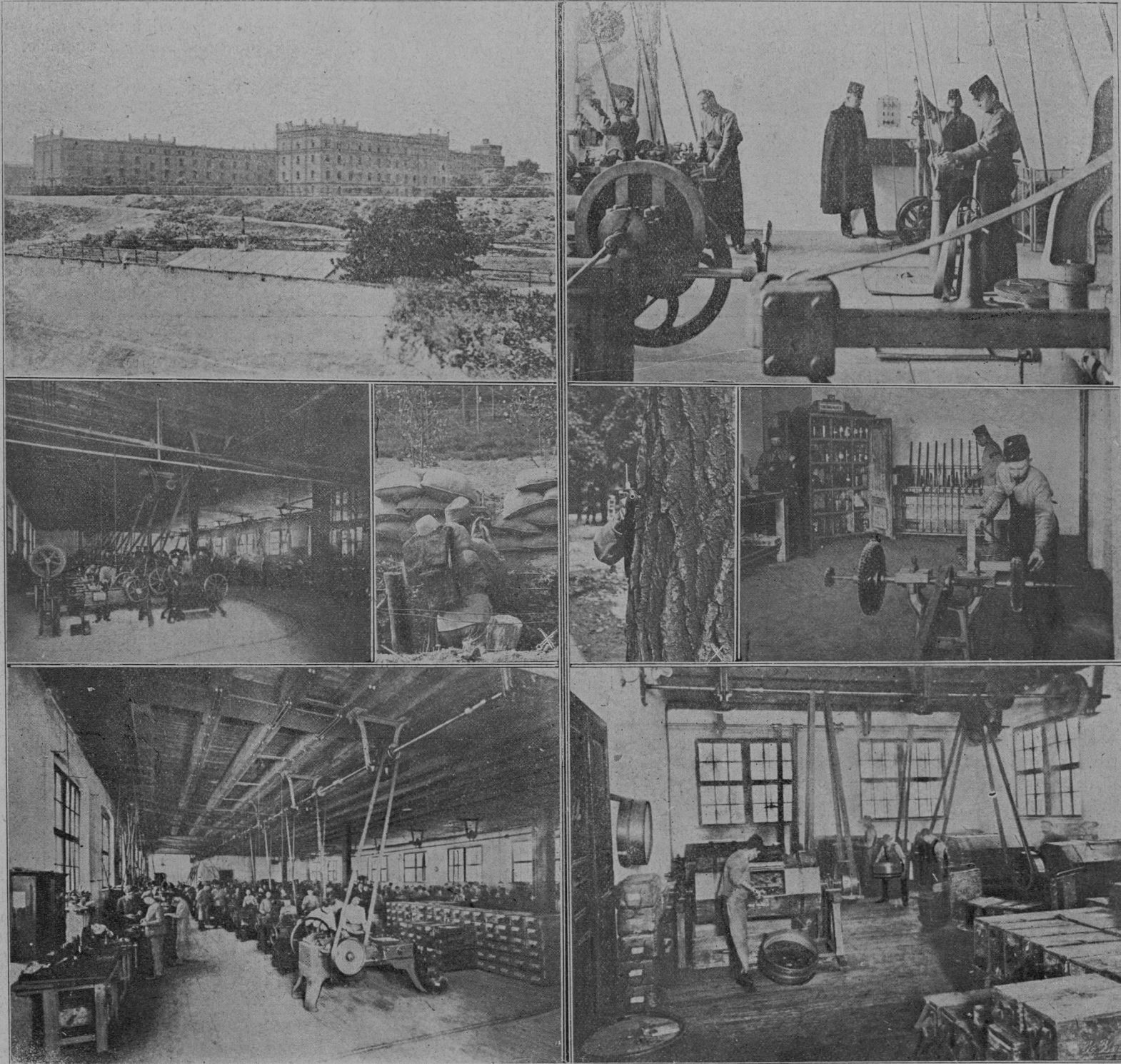
(Konec.)

Na prvi pogled ne nudi Volinija nič posebnega. Toda ko se je odela v prvo zelenje — ni bila brez krasote. Solnce je hihito zmagovalo in naenkrat je bila pomlad, in vse na okrog v mladem zelenju. Ako je bilo prej treba dolgo čakati, da je minila zima, je šlo sedaj tem hitreje: naenkrat so cvetele višnje in jablane, breze so se belile

Šli smo iz velike kasarne, kjer smo prebivali, ven po vaseh. Mnogo vasi je požganih, tuintam leži polovica vasi v razvalinah — mnogo hiš je praznih, ker so prabivalci odšli. Ostala je tu morebiti polovica. Po vaseh stanujejo Poljaki in Rusini v najlepši slogi. Stopili smo tu in tam v hišo: v mali sobi smo našli družino pri velikonočnih darovih, stene polne podob, pri vratih ognjišče in v kotu visoka postelja z belimi pernicami skoraj do stropa. Ljudje so bili gostoljubni, dasi jim je vojna mnogo

sebe. Istotako so povsod cerkve, večinoma lesene, kajti lesa je tu mnogo, kamena malo. Cerkvice so priproste in lepe — pravoslavne so po večine prazne in zapuščene. Nekaj posebnega so veliki križi ob cestah; navadno jih je na križpotju po več: tu in tam še vrhu križa križ, na levo križ na desno križ — veliki, mali — to je znak kotoliškega poljskega naroda. — No, židov ti križi ne odpode: žid gre mirno mimo in računa na svojo kupčijo.

Dne 3. maja je velik poljski praznik,

Vojaško skladišče orožja in streliva na Dunaju: Zgoraj pogled na poslopje, okoli prizori v raznih delavnicah. V sredi sta dve sliki (X) o uporabljanju novega periskopa, ki pri streljanju popolnoma zavaruje glavo strelčevu. Iznajdba je delo Slovenca Fridolina Kavčiča, podpolkovnika in slovenskega pisatelja. Naš veleodlični rojak častnik je iznašel že zrcalo za puško, sedlo za hipno osedlanje, periskop i. dr. ter dobil za vse svoj lastni patent.

ob pogajih, žita so pokrila vso ravan. Solnce je postalo vroče.

Naenkrat je bilo toplo poletje, in vse na okrog je rastlo in puhtelo v polnem bahatem življenju. Pravijo, da je poleti Volinija zelo lepa, in moram priznati, da je tudi meni ugajala: bila je praznična, slavnostna, kakor da slavi svoj god. Videl sem jo ob času, ko je mnogo polja ležalo neobdelanega — kako lepa je morala biti v času dela in miru — kako dobro se je tu živelo!

Velika noč.

vzela, nedostajalo jim je vsega, kakor drugod, kajti tu je šla dvakrat vojska skozi deželo, in ob taki priliki se izpraznijo shrambe.

Govorili so z nami zelo radi, pravili so o Rusih in Nemcih in so odkrito povedali svoje mnenje. Razumevali so položaj zelo dobro in niso prikrivali svojega političnega prepričanja.

V vsakem večjem selu je šola (poljska), navadno lesena lepa stavba. Poučujejo učiteljice. Otroci izgledajo zelo dobro, imajo polne zdrave obraze, pravi Poljaki.

Rusini imajo tu in tam svojo šolo po-

spomin poljske konstitucije z dne 3. maja 1791.

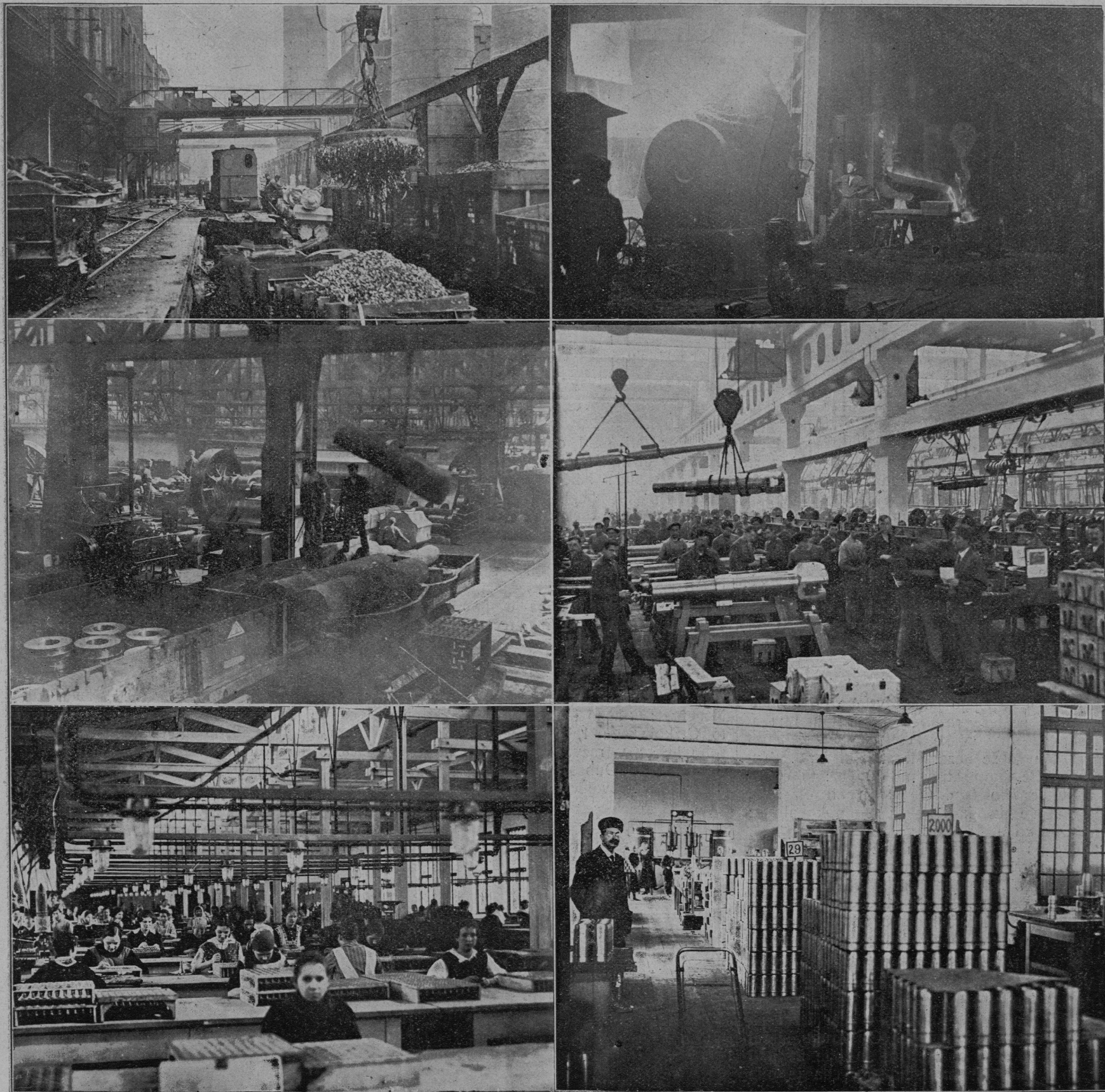
Ležali smo zjutraj ob cesti, ki je vodila v mesto. Od vseh strani so hiteli ljudje praznično oblečeni na vozev in peš v mesto na proslavo. Spomin na to konstitucijo živi krepko v narodu. Popoldne sem bil v mestu in sem videl del slavnosti. Dr. Svetil jo je letos tako lepo popisal v „Nar. Listih“ in je podal cel obseg v stavku: „Tako postaja vera narodnost in narodnost je vera“. Ta proslava združuje Poljake in narodno duhovništvo ima, kot tu sploh, svojo vodilno ulogo.

V poljskih mestih je žalostno. Ko sem prvič stopil v Grubiešow, se mi je zdelo, da sem prišel v Jeruzalem. V Grubiešowu je par katoliških in par ruskih cerkva in med njimi velika sinagoga. Tako je skoraj v vsakem mestu Veliko večino prebivalstva tvorijo židi: hiše so majhne, umazanost zija skozi okno — v vsaki hiši kupčija: pred hišami vidiš vse mogoče tipe židov, mladih,

Po vaseh v Voliniji ni židov — tja prihajajo iz mest — po večini so to mala mesta — pokupijo vse in potem prodajajo kmetu za drag denar nazaj. Poljak ne more izhajati brez žida; židovstvo se je vžilo v njegovo narodno telo.

Tu in tam se tudi Poljak loti kupčije; ženske kažejo skoraj za njo več smisla nego možje. Toda z židom je težko konkurirati,

Po širokih zelenih holmih se kažejo prazni zidovi požganih velikih poljskih dvorcev, ki so obvladali zemljo v Voliniji. Gospodarji so Bog ve kje, večinoma v Rusiji. Okoli teh dvorcev in pristav stoje ponižne kočice delavcev najemnikov. Sledovi kažejo velike, iz opeke zidane stavbe, urejene za umetno kmetijstvo. Znano je, da so bili tu tudi nemški in češki kolonisti. Za ve-

Skodova tovarna v Plznu: 1. Tovorno dvigalo, ki s pomočjo velikega magneta preklada pripeljano železo in železno rudo v livarno. 2. Livarna, kjer z razbeljenim tekočim železom oziroma jeklom vlivajo cevi topov in drugo. 3. Velika strugarna, kjer s stroji cevi in druge dele na milimeter natanko ostružijo in opilijo. 4. Ročna strugarna, kjer vse natanko premerijo in preskusijo ter še delavci stružijo in pilijo. 5. Dekleta preizkušajo vžigalnike. 6. Skladišče nabojev.

starih, pohabljenih, krivonosih, v črnih kaptanih, umazanih čevlji in z malo črno čepico na glavi. Govore v svojem jeziku o kupčiji. Ti židi so največja nesreča za poljski narod, kajti prekupijo vse in vsa dežela je od njih odvisna. Blagroval sem često svoj narod in deželo, da se v nji ni vgnezdilo židovstvo, kajti narod, kjer gospodari žid, je brez moči.

posebno ako je trgovec od njega odvisen. Toda to je dolgo in težko vprašanje za vso Poljsko. Žid je v teh krajih tipičen pojav, omogočile so ga poljske socialne razmere. Hlop, t. j. poljski kmet, ni mogel trgovati, plemič ni hotel — zato je oba odiral žid. Danes sede židje trdno po vseh poljskih mestih in treba bo mnogo dela, predno se bo Poljska v tem oziru osvobodila.

lika gospodarska podjetja je tu še mnogo polja, a volinjski kmet čaka nadaljnih dogodkov.

Neke nedelje sva šla s prijateljem na sprehod čez polje in gozd — dospela sva naenkrat v lep hrastov drevored in pred nama se je pokazal čist bel dvorec. Sedaj stanuje v njem neki komandant. Pred dvorcem malo jezerce, okrog nasadi, vrt,

Božja pot na gori Prašiva v Šleziji: V vzhodnih Bezkidah, češka Tešinska se dviga 804 m visoka gora Prašiva, na kateri so imeli Slovani še kot pagani svoje svetišče. Zato je slovanskim Šlezanom ta kraj še danes svet. Cerkvica je posvečena sv. Antonu Padovanskemu.

kapelica. Kakor bajka je stal ta dvorec sredi lesov skrit: človek nehote misli na prizore iz rodbine Polanieckich itd. Naslonil sem se na star hrast in se mi je zdelo, da vidim na klopi ob jezeru Andreja Boršiča in v vrtu za njim gospodično Lujizo: na takem dvorcu je menda preživel ta junak one kritične dni po bitki pod Rašinom. — V dvorcu je bilo vse tiho — odšla sva preko dvora k gospodarskim poslopjem: povsod je bila na debelo raztresena slama in po vrtu so ležali zarjaveli, napol porrti gospodarski stroji.

Povsod se že poznajo sledovi vojne. Po polju še zijajo jame, zvrtnane od granat, tuintam še leže razstreljeni kosi, tu in tam se pokažejo konjske kosti. Ob potih in po brazdah so še nezarasli strelski jarki. Ako govoriš z ljudmi, ti pripovedujejo: to je bilo tu, to je bilo tam. Ob vaseh ali ob robu gozda se naenkrat pokaže — pokopališče: križ pri križu, grob pri grobu in ograja okoli. Pristopiš in čitaš: Tu leže trije neznani Rusi, tu leži pešec Javožik, tam neznan ruski junak, tu trije nemški mušketirji, tam Ilja Jernejev itd. Človek sklone glavo in pomisli na življenje teh ljudi. Grobovi so lepo urejeni in okrašeni. To so sledovi vojne.

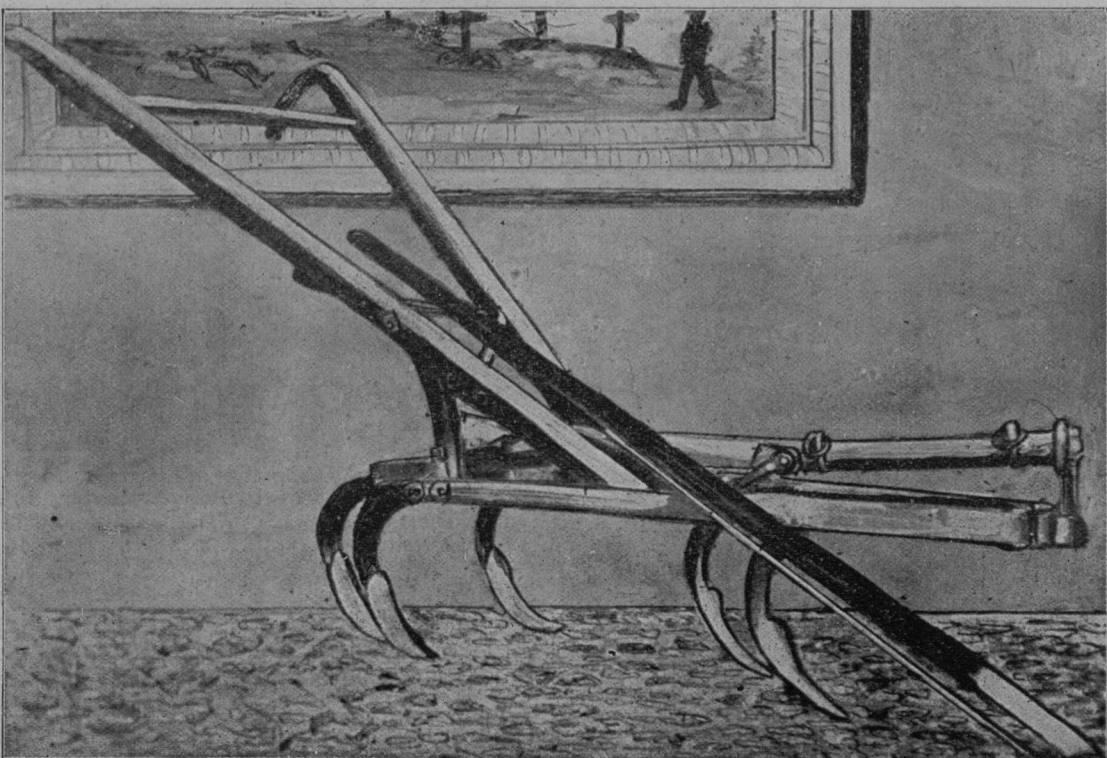
S poletjem je nastopila velika vročina. Vse je hitelo k reki v dolino in se je kopal. Kopljejo se že tu po ruski navadi. Zadnji dan pred odhodom sem ležal na bregu reke in se umival. Od druge strani so prišle štiri ženske: tri so bile že nad tako zvano nevarno starostjo, ena je bila mlada in je imela dvoje otrok s seboj. Ko so ženske zagledale vojaka — reka ni široka so se pomišljale, posebno mlajša ni hotela odložiti obleke — umivala je otroka. Starejše tri so se hitro odločile in kmalu so stale sredi vode in se veselile blagodejne kopelji. Ležal sem na bregu in sem gledal v nebo, kjer so visoki oblaki plavali na jug. Med tem je šla tudi mlajša v vodo. Smejale so se in se škropile z vodo: mlajša je bila nazadnje skoraj razžaljena, da se tako malo zanimam za njih krasoto: prišla je na sredo reke in si z očitnim ponosom omivala bele prsi. Ničevo lepa postava. Ko so bile gotove, so se oblekle, posmejale so se in odhitele domov.

Par dni pred odhodom je počil glas, da so v bližnjih gozdih roparji in da jih je treba izslediti: nihče ni vedel, ali so to dezertarji, ali ubegli ruski ujetniki — ali domačini. Čitalo se je že v časopisih, da se pojavljajo take tolpe po Poljskem.

Spomnil sem se časov rokovnjačev: dolga vojna prinaša take tolpe s seboj. Odšli smo zjutraj iz kasarne in smo šli tri ure daleč. Pokrajina me je spominjala slik v knjigi „Z ognjem in mečem“. Vasi po večini zapuščene, požgane in porušene. Prišli smo do košatih gozdov.

„Tu notri so.“

Nabasali smo puške in prodrli v gozd. Naenkrat: krasno jezero pred nami: ali ni to Čajkovskega labudje jezero? Tam ob robu hišica v razvalinah. Spomnil sem se Puškinovega Dubrovskega, ki je bil vodja take tolpe tolovajev. „Vasi po okolici“ —

Zgodovinski plug v mirovnem muzeju v Ženevi (v Švici). Spomin na l. 1863, izgotovljen iz samih sabelj, bajonetov in pušk. — Kdaj napravijo mirovni plug iz bajonetov in pušk sedanje vojne?

so govorili vojaki — „stoje v službi razbojnikov“. Na trati pred gozdom je stala lisica in se čudila vojaški vrsti. Streljati nismo smeli — pobegnila je sama. Prodirali smo skozi gozd. Ptice in mušice na tisoče in milijone. Gošča neprodorna. Naenkrat krik: srna je skočila iz grmovja. Naprej! Po gozdu nekaj beži, lomi drevje — naravnost proti meni. Komaj sem se zavedel, kaj se godi, je planil velik divji mrjasec iz gošče in je pobegnil dalje v gozd. Kmalu na to smo stopili iz gozda, našli nismo ničesar. Tako smo odšli domov.

Bilo mi je žal, da vkljub prepovedi nisem poskusil nad mrjascem svojo srečo: postal je namreč iz mene dober strelec: Bog ve, če se s tem gospodom še kdaj srečava razven v teh volinjskih gozdih.

Vračali smo se zvečer. Svetil je poln mesec. Da, Volinija ima čarobne noči. Tu je zrasla poljska romantika — v teh neskončnih sferah, ki se širijo nad temi prostranimi pokrajinami.

Zadovoljen sem, da sem videl to zemljo.

Tuberkuloza v Avstriji.

Doktor zdravilstva M. v. Medinger objavlja pod naslovom »Žalostne številke« naslednje podatke:

	Nemčija	Avstro-Ogrska
Prebivalcev	68,000.000	54,000.000
Za tuberkulozo umrje na leto	96.000	158.000
za tuberkulozne bolniške postelje	40.000	4.000

Te številke nam pravijo mnogo. Trije smrtni slučajevi za tuberkulozo na leto na 1000 prebivalcev v Avstro-Ogrski, 1:4 v Nemčiji. Izkušnja uči, da je povprečno na deset bolnikov en smrtni slučaj, torej iz tega lahko sklepamo, da so pri nas na 100 bolnikov trije tuberkulozni, v Nemčiji pa 1:4. V letih 1900 do 1916 je umrlo za tuberkulozo dva in pol milijona ljudi v Avstro-Ogrski! In večinoma v najlepši starosti! Te številke so pa iz mirnih let! Niti približno pa ne moremo dognati, koliko se je sedaj v vojnem času tuberkuloza razpasla v vojaški službi, po ranah in boleznih, zaradi preslabega hranjenja in prenapornega dela doma, v vjet-

Sredi dunajskega Pratra: Na levi malo gledišče — spredaj veliko kolo, ki se vrti in nosi v vagonih ljudi, ki imajo najboljši razgled preko Dunaja — na desni razne krčme in zabavišča.

ništvih itd. Poizvedbe, ki so se doslej dognale, so grozovite.

V Nemčiji imajo 764 zdravilišč, 159 okrevališč in 1300 zdravilnih postaj, v Avstro-Ogrski pa 60 zdravilišč in 40 pomožnih in zdravilnih postaj. To so težke posledice socialno političnega nedelovanja pred vojno. Boj proti tuberkulozi je resnična dolžnost bodočnosti. Ta boj ni dolžnost človekoljubnosti, marveč je potreba in zapoved samobrambe. Jetika je nalezljiva bolezen, nalezljivost se ob paznosti omeji, zdravilna umetnost da tudi bolnikom ob pravem času izdatno pomoč, zdravje. Zato je snovanje zdravilišč in vseh drugih naprav proti tej bolezni za človeštvo silno velikega pomena.

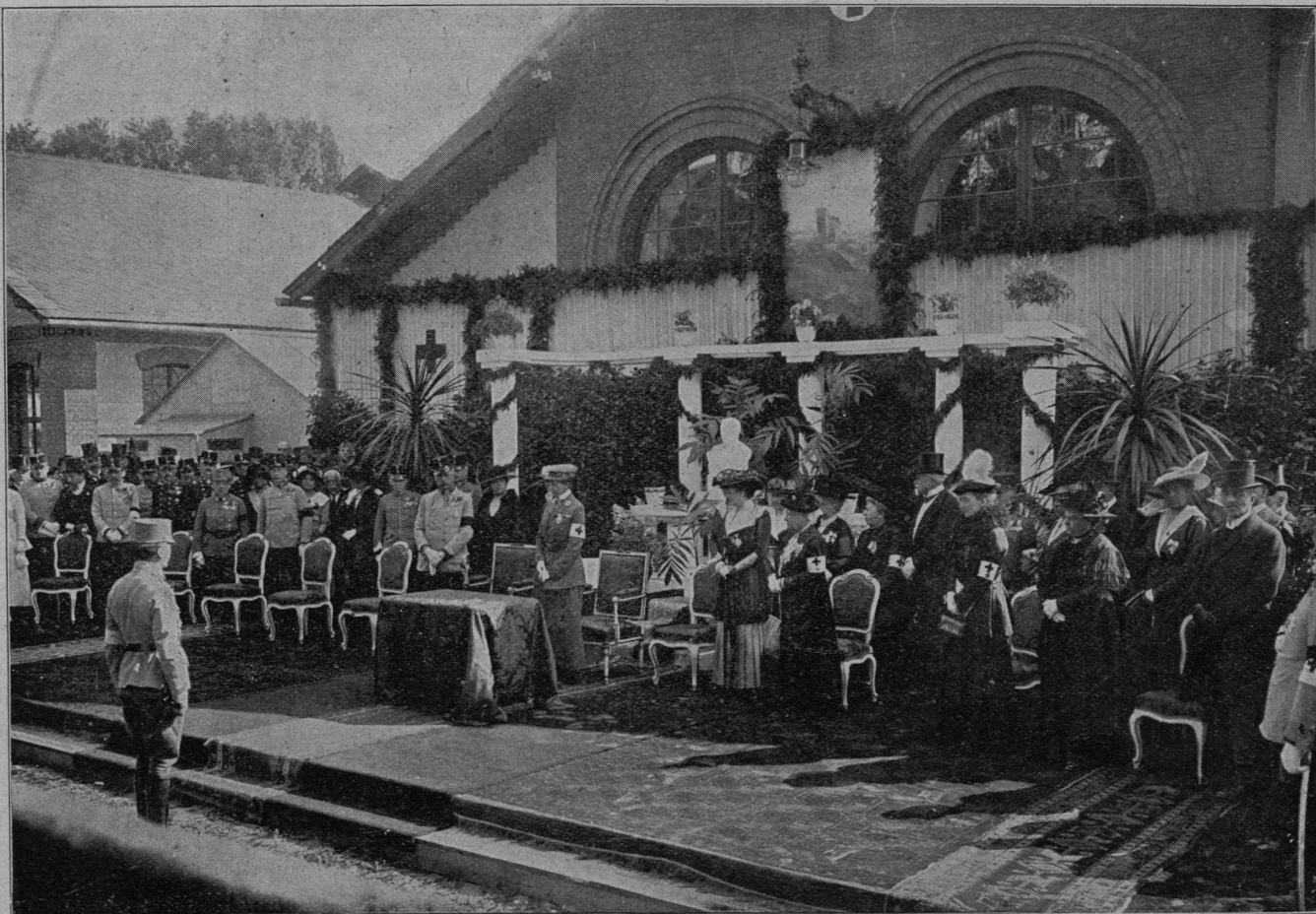
Avstrije. Nemci snujejo posebno koalicio, ki bo skušala preprečiti zlasti narodno avtonomijo. Razpravljali so v parlamentu obširno o vojnih posledicah in o nekaterih kričečih dogodkih za časa izjemnega stanja in mnogo interpelacij so staveli socialni demokratje in slovanski poslanci, hoteč popraviti minule dogodke. Tudi glede dr. Friderika Adlerja je stavel rusinski socialist interpelacijo, ki zahteva, da se Adlerja postavi pred poroto. Zadnja seja je bila šele nekaj posvečena razpravi miru.

Poravnajte naročnino!

Razne vesti.

Svetovna vojna ne počiva sicer na nobenem bojišču. Najhujši boji so bili v Voliniji in Galiciji, kjer so osrednje čete zavrnile na dveh mestih, zlasti pri Kaluszu rusko ofenzivo in zasedli zopet nekaj krajev. Na francoskem bojišču se vrše na celi bojni črti manjši boji. Z drugih bojišč ni posebnih vesti. Sarraill na Balkanu se baje namerava zopet umakniti proti Solunu.

Avstrijski državni zbor je šel na počitnice. Zborovali pa bodo odseki. Z revizijo ustave gre počasi. V državnem zboru so stranke razvijale svoje programe. Ministrski predsednik Seidler je kar pozval parlament, naj pride s predlogi glede na ustavne reforme in dr. Mataja je šel v Švico, da bo tam natančneje poizvedel, kakega mnenja je inozemstvo glede na demokratizacijo

Slavnostna otvoritev novega glavnega skladišča Rdečega križa v Pratra na Dunaju vpricho nadvojvodinje Marije Terezije in nadvojvode Franca Salvatorja.

XV. letnik

priobčuje pesmi, romane, novele, povesti in razprave **najboljših slovenskih pesnikov, pisateljev in znanstvenikov.**

Vsaka številka „SLOVANA“ ima po 1 do 2 **eno- in večbarvni umetniški prilogi, reprodukcije del najboljših slikarjev oziroma kiparjev** ter portrete pisateljev in umetnikov.

Naročnina za „SLOVANA“ znaša za vse leto 12 K, pol leta 6 K, za dijake vse leto 10 K, za pol leta 5 K. Naročite „SLOVANA“ takoj!

Naslov: „SLOVAN“ - Ljubljana, Dunajska cesta 9. Novi naročniki dobe še vse letos že izišle številke.

Novo izvoljeni podpredsednik državnega zbora Vlastimil Tušar, poslanec moravski, zastopnik češkomoravskih narodnih socialcev.

Gospodinjstvo.

Prikuhe brez masti. Mešaj žlico moke na ognjišču v ponvi, da se zarumeni. Potem prilivaj polagoma tri osminke litra dobre juhe in deni v to omako dobro kuhano, zrezano ali sesekljano prikuho. Tako lahko pripraviš kuhano salato, špinačo, ohrovt, repo i. dr.

Grahove zelene prazne stroke posuši na toplem ognjišču ali v pečici, toliko, da postanejo rumeni. Potem jih spravi v vrečico, ki jo obesi na suho. Posušene stročje daje juhi dober okus in lepo barvo.

Nadomestilo za spenjeno smetano. Zmešaj štiri jajca, dve skodelici mleka (ali v mlačni vodi razmešanega suhega mleka), štiri žlice sladkorja in štiri čajne žličice koruzne moke. To zlij v lonec, ki ga postavi v vrelo vodo, ter motaj neprestano z motičem, dokler ne začne zavirati; potem odstavi s štedilnika, zlij v skledice in postavi na led. Ta krem je dobro nadomestilo za spenjeno smetano ter ga lahko vliješ na kako suho močnato jed. Krem izboljšaš s par kapljicami vanilijevega likerja.

Višnjev liker brez špirta. Stresi v veliko steklenico 1 kg izbranih in opranih višenj ter prav toliko sladkorja; zamaši steklenico in jo postavi na solnce. Višnje začno vreti, vsled česar se napravi tekočina,

ki je izvrsten liker. Lahko prideneš tudi malo cimeta in par dišečih klinčkov.

Kompot, ki potrebuje malo sladkorja. Skuhaj $1\frac{1}{4}$ kg sladkorja s tremi maselci vode. Ko dobro zavre, prideni 5 kg lepega sadja kakoršne koli vrste. Lahko ga olupiš ali pa pustiš tudi neolupljenega. Takoj na sadje vlij maselc finega špirta; takrat pa odmakni posodo od ognja, da se špirit ne vname. Že prej razmešaj v špirtu malo žličico salica. Nato naj vse skupaj dobro zavre, in sicer treba trdo sadje dalje časa kuhati, mehko manj. Paziti je, da ostane vse lepo celo. Nato poberi sadje iz sladkornega soka, sok pa naj vre približno še četrt ure, potem naj se ohladi, nakar ga vlij na sadje. Pri mezgi postopaj ravno tako, samo vzemi le toliko vode, da moreš sladkor skuhati. Sadje kuhaj tako dolgo, da se popolnoma razkuha in zgosti. Tudi lahko izpustiš špirit, samo pazi, da bo mezga dovolj kuhana, potem se gotovo ne pokvari.

Češka domača klobasa. Namoči v vodi 20 dkg svinjskih kož in jih skuhaj prav do mehkega. Odcedi potem juho in skuhaj na njej četrt kilograma čez noč namočenega ješprenja. Sesekljaj kože ali jih zmelji v mlinu za meso, prideni gosti ješprenj, soli, popra, majaronovih plevic in stolčenega dišečega klinčka. To zmešaj dobro s tri četrt do enega litra svinjske krvi, napolni čreva, naredi klobase, ki jih skuhaj in potem speci. Daj jih s kislim zeljem na mizo.

Možganja pogača. Potegni s pol kilograma govejih možgan kožico in jih kuhaj deset minut v slani vodi. Potem umešaj dva rumenjaka s petimi dekami surovega masla ali masti, prideni sesekljanega peteršilja, tri žlice mleka in štiri žlice moke, primešaj tudi osoljeni sneg in naposled debeto sesekljane možgane. Pogačo speci v namazanem modlu, ki ga posipaj prej z drobtinami. Daj jo s kislim zeljem ali solato na mizo.

Proti kurji polti. Tako imenovano kurjo polt odpraviš, ako si vsak večer dobro odgrneš kožo z milom, pomešanim s finim peskom, ter vročo vodo. Ko se obrišeš, vdrgni v polt „desetodstotno prazipital“ mazilo, ki ga dobiš v lekarni.

!!! Naročajte in širite !!!
„Tedenske Slike“

Potrdila istovetnosti

izvršene po najnovšem predpisu dobe občine v tiskarni Drag. Hribarja v Ljubljani, Dunajska c. 9

„Spijonova usoda“

Velezanimivi roman

stane broširan po knjigarnah in v našem upravnistvu izvod K 2.50, po pošti 20 vin. več; za naročnike „Tedenskih Slik“ pa stane s poštnino samo 2 K.

„Spijonova usoda“ je naslov velezanimivemu detektivskemu romanu. Dejanje se vrši na Dunaju, na Primorskem, v Trstu, na Goriškem, na južnem Tirolskem, v Benetkah in v Turinu.

Roman „Spijonova usoda“ kaže kakih spletk se poslužuje vohunstvo, kako pretkani, a tudi predzrni in nevarni so vohuni.

Roman „Spijonova usoda“ je roman italijanskega oficirja, sina uglednega patricija v Benetkah, ki se je posvetil špijonaži v prid Italiji zoper Avstrijo.

Roman „Spijonova usoda“ je prav posebno zanimiv in pomemben za Slovence, ker se vrši deloma na slovenskih tleh in ker se tiče vohunstvo naše ožje domovine.

Ta roman naj bi čital vsakdo. Naročite s ga, naročite ga pa tudi vojakom, da jim ga pošljemo. S tem jim napravite veliko veselje, ker dobre, zanimive knjige je vsakdo vesel. Naročite takoj!

V Ljubljani se sprejme

kontoristinja

zmožna slovenske in nemške korespondence, stenografije in strojepisja. Ponudbe pod „Zanesljiva“ na upravnistvo tega lista.

!!! Kupimo !!!

lak, oljnate barve, firnež.

Kemična tovarna barv Perchtoldsdorf bei Wien.

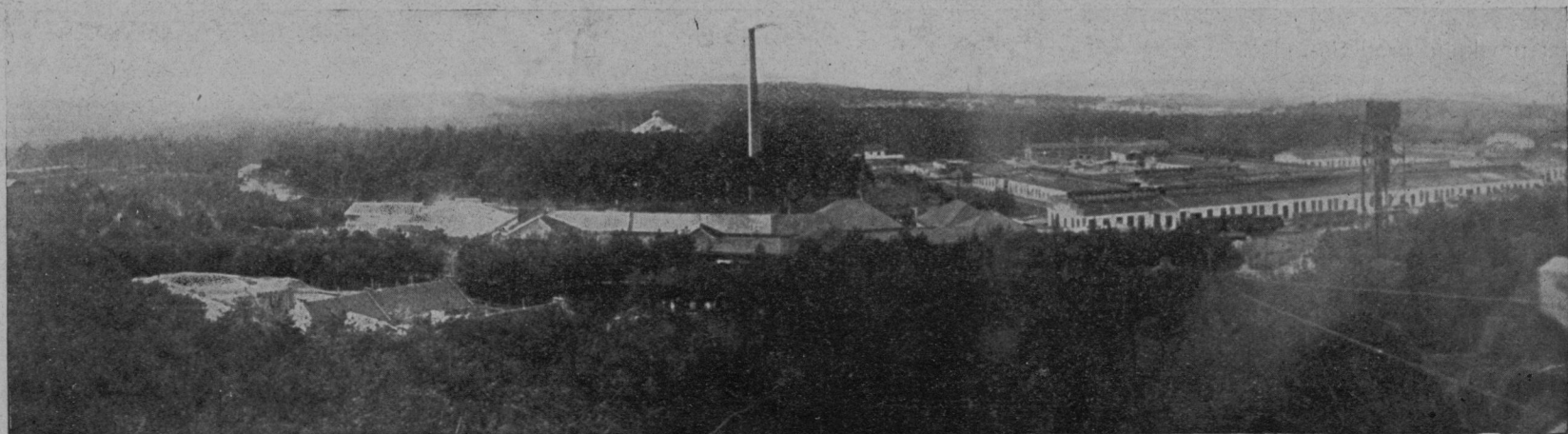
Razpošiljam tudi novo kisto vodo „Silva“ vrelec za brizganje (Spritzer) in namizno ter zdravilno slatino.

VINO belo in rudeče

od 65 l naprej razpošilja po povzetju

A. OSET, pošta Guštanj,
Koroško.

Kupim vse vrste stare in nove zamške od kisle vode in vse vrste sode za vino in sadjevec.

Bolevec, filijalka Škodovih tovaren pri Plznu, kjer je eksplodiralo nekaj skladišč granat ter je bila nesreča tem večja, ker je ubila tudi več oseb in uničila nekaj gozdov ter poslopj.

Po vsaki fotografiji
napravimo
umetniško dovršene

povečane slike

v vsaki velikosti.

Povečane slike 42x53 cm sta-
nejo samo 24 K.

Naročila sprejema upravništvo
Tedenskih Slik v Ljubljani.

Zamaške

nove in stare, kupi vsako množino trvdka
Ljubljanska industrija probkovich zamaškov
JELAČIN & KO. LJUBLJANA.

500 kron

Vam plačam, ako moj odstranje-
valec korenin „Ria balzam“ ne
odstrani brez bolečin Vaših kurjih
očes, bradavic in žuljev v treh
dneh. Cena za jeden lonček z
janstvenim listom K 1.75, 3 lončki K 4.50, 6 lončkov
K 7.50. Na stotine zahvalnih in priznalnih pisem.

Kemeny, Kaschau (Kassa) I. poštni
predal 12/309 (Ogrsko).

Odlikovano na razstavi v Radovljici leta 1904
s častno diplomom in svetinjo I. vrste.

BRINJEVEC, HRUŠEVEC in SLIVOVKO

najfinejše vrste, posebno priporočljivo proti kužnim
boleznim, se dobi

pri **Gabrijelu
Eržen, Zapuže
pošta Begunje
pri Lescah,
Kranjsko.**

Cene zmerne.

Za pristnost se jamči.

Vsaka gospa

naj čita mojo zanimivo navo-
dilo o medernem

negovanju prsi.

Uspešen svet pri pomaišanju obilnosti! — Pišite
zaupno **IDI KRAUSE, Presburg (Ogrsko)**
Schanzstrasse 2, Abt. 95. — Ne stane nič.

„Morana“

je pripoznana kot najboljšo sredstvo proti
ušivemu mrčesu, stenicam in drugi golazni.
Izvrstno sredstvo je proti hrastam in vsaki
drugi kožni bolezni. Cena liter 5 K.

Zaloga: **Skrinjar** Trst, Via
Castaldi 4, I.

Zahtevajte slovenski cenik! — naslov za pisma: **JOS. PETELINC**, Ljubljana.

Priporoča se trvdka

JOS. PETELINC

tovarniška zaloga šivalnih strojev.
Sfrojil v raznih opreham in sistemih, priproste kakor luxus opreme vedno v zalogi.
Pouk o umetnem vezenju brezplačen.

LJUBLJANA, blizu frančiškanskega mostu levo ob vodi, 3. hiša

10 letna pismena garancija

10 letna pismena garancija

Mazilo za lase

varstvena znamka Netopir

napravi g. Ana Križaj v Spodnji Šiški št. 222
pri Ljubljani. Dobi se v Kolodvorski ulici 200
all pa v trafiki pri farni cerkvi. V 3 tednih zra-
stejo najlepše lase. Steklenica po 4 in 5 K.
Pošilja se tudi po pošti. Izorno sredstvo za
rast las. — **Za gotovost se jamči.** — **Zado-
stuje steklenica.** — Spričevala na razpolago.

Framydol je sredstvo za pomlajenje
las ki rdeče, svetle in sive
lase in brado za trajno temno barva. 1 stekle-
nica s poštnino vred stane K 2.70.

Rydyol je rožnata
voda, ki ži-
vo pordeči blede lica.
Učinek je čudovit. 1 ste-
klenica s poštnino vred
K 2.45. Povzetje 55 vi-
narjev več. Naslov za
naročila:

Jan Grolich, drogerija pri angelju v BRNU
št. 645, Moravsko.

Največja slovenska hranilnica:

Mestna hranilnica ljubljanska

Ljubljana, Prešernova ulica št. 3

je imela koncem leta 1916 vlog . . . . . K 55,000.000.—,
hipotečnih in občinskih posojil . . . . . „ 30,600.000.—,
rezervnega zaklada . . . . . „ 1,500.000.—.

Sprejema vloge vsak delavnik
in jih obrestuje najvišje po **4%** večje in nestalne vloge
pa po dogovoru.

Hranilnica je **pupilarno varna** in stoji pod kontrolo **c. kr. deželne vlade.**

Za varčevanje ima vpeljane lične domače hranilnike.

Posoja na zemljišča in poslopja na Kranjskem proti 5%, izven Kranjske pa proti 5 1/4%
obrestim in proti najmanj 1% oziroma 3/4% odplačevanju na dolg.

V podpiranje trgovcev in obrtnikov ima ustanovljeno **Kreditno društvo.**

Tiskovine vseh vrst

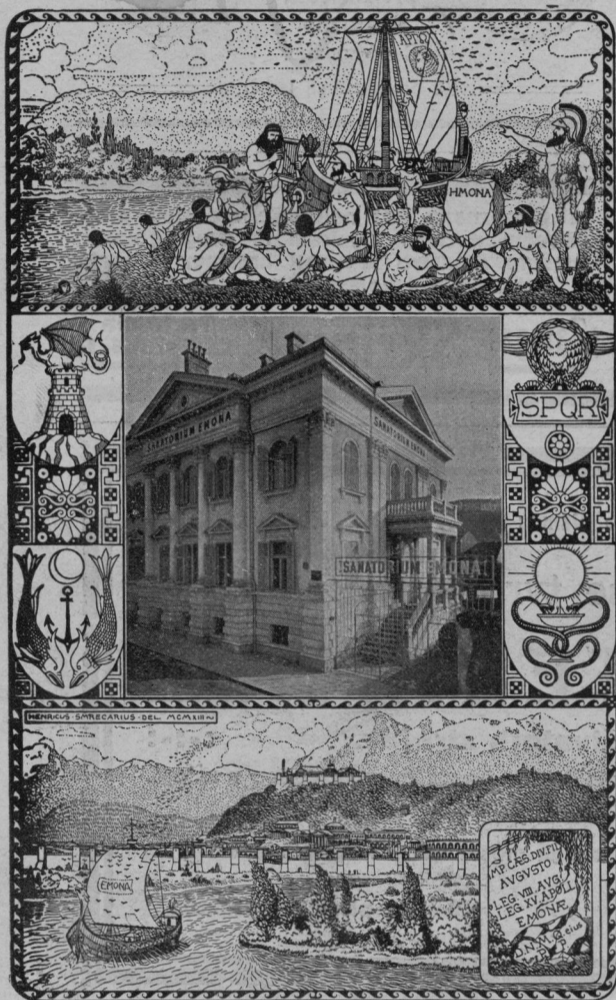
kakor: časopise, knjige,
brošure, cenike, lepake,
letake, vabila, vsporede,
tabele, račune, kuverte in pisemski papir s firmo, vizitke, naslovnice itd. natisne
lično in ceno

tiskarna DRAGOTIN HRIBAR

v Ljubljani, Dunajska cesta št. 9

CRESCES
FORTIS

SANATORIUM · EMONA
ZA · NOTRANJE · IN · KIRURGIČNE · BOLEZNI ·
PORODNIŠNICA.
LJUBLJANA · KOMENSKEGA · ULICA · 4
SEF · ZDRAVNIK · PRIMARIJ · DR. FR. DERGANČ

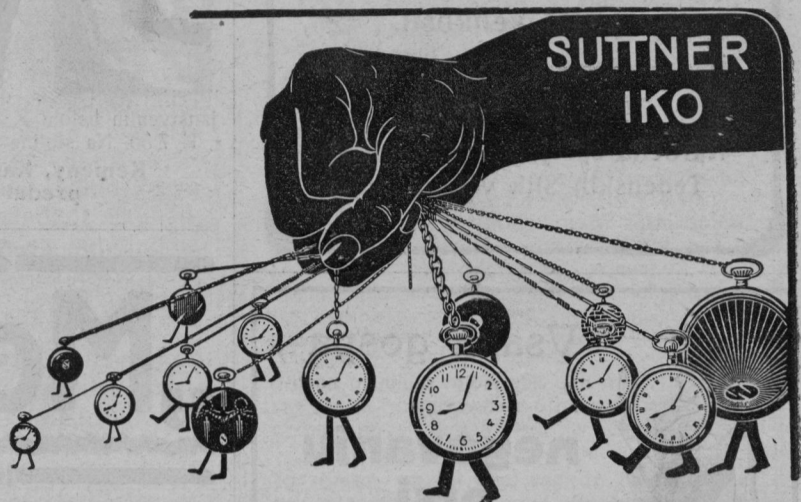
Selenburgova ulica 1
(sraven trgovine Tičar)

Špecijalna trgovina bluz

Antonija Sitar

Obiskujte „Kino Central“
v deželnem gledališču

Krasna darila!

Dobro „IKO“ uro

vsak občuduje in zaželi, kajti ona je

≡ **mojstrsko delo urarske umetnosti!** ≡

Razpošilja se po povzetju, — Neugajajoče zamenjam!

Velika izbira ur, verižic, prstanov, lepotičja, daril itd. v velikem

krasnem ceniku,

katerega zahtevajte zastoj in poštne prosto.

:: Vse ure so natančno preizkušene ::

- št. 99410 Kovinasta anker Roskopf ura . . . . . K 12 40
- št. 99449 Roskopf ura, grav. močna, 2 pokrova . . . . . K 16 80
- št. 99600 Radijska žepna ura ponoči sveteča . . . . . K 16 20
- št. 99865 Kovinasta verižica K 1'60
- št. 99645 Uhani ameriški double zlato . . . . . K 3 40
- št. 99022 Srebr. rožni venec K 9 50

Lastna znamka „IKO“ svetovnoznan.

Lastna protokolirana tovarna ur v Švici.

Svetovna razpošiljalnica

H. Suttner samo v **Ljubljani št. 5**

Nobene podružnice. Svetovnoznan radi razpošiljanja dobrih ur. Nobene podružnice.

LJUBLJANSKA KREDITNA BANKA V LJUBLJANI

:: Delniška glavica 8,000.000 kron. ::   STRITARJEVA ULICA ŠTEV. 2.   Rezervni fondii okroglo 1,000.000 kron.

Poslovalnica c. kr. avstrijske državne razredne loterije.

Podružnice v Splitu, Celovcu, Trstu, Sarajevu, Gorici in Celju.

Sprejema vloge na vložne knjižice in na tekoči račun ter jih obrestuje najugodnejše.

2% rentnine od vlog na knjižice plača banka sama.

Naročnina za list „Tedenske Slike“; za Avstro-Ogersko: 1/4 leta K 3-80, 1/2 leta K 7-50, celo leto K 15-; za Nemčijo: 1/4 leta K 5-; 1/2 leta K 10-; celo leto K 20-; za ostalo inozemstvo: celo leto fr. 24-; Za ameriko letno 5 dolarjev.

Uredništvo in upravnništvo Ljubljana, Frančiškanska ulica št. 10, I.nadstropje